

[Peter Nielsen.]

Men, siger man — og det er vel en af de væsentlige anker — vi lægger jo nye byrder på arbejdsgiverne. Og man stiller også forfærdelige skræmmebilleder op. Skal vi have meroms også, kan vi så virkelig lægge disse byrder på danske arbejdsgivere? Hvilke byrder er der i grunden tale om? Var det ikke klogere — det gælder i øvrigt også alle anker mod kildeskatten — at man spurgte i andre lande, hvilke erfaringer de har dér? F. eks. burde den danske arbejdsgiverforening spørge den svenske og norske arbejdsgiverforening: hvilke erfaringer har man dér med kildeskatten og med hensyn til at være skatteopkrævere dér?

Jeg har i det små prøvet og haft lejlighed til at tale med svenske og norske arbejdsgivere. Jeg har talt med chefen for lønningskontoret på en stor virksomhed i Sverige, hvor der er ansat mellem 3.000 og 4.000 mand, og han sagde: ja, for os er det jo kun et hul mere i hulkortet, vi har arbejdstidsstudier her for alt, vi har såmænd også taget arbejdstidsstudier på, hvad det koster os at administrere og opkræve kildeskatten, og vi har fundet ud af, at det drejer sig om to mand, der må arbejde 80 minutter om ugen, det er det hele. Så kan man selvfølgelig sige: ja men den lille arbejdsgiver har jo ikke det apparat, lønningskontor og lignende, til rådighed. Der har også været rettet forespørgsler på dette område, og den lille arbejdsgiver siger, at det tager vel en 2-3 minutter om ugen pr. arbejder.

Dertil kommer, at vi jo har forenklet det yderligere for arbejdsgiveren i forhold til andre lande. Det eneste, arbejdsgiveren skal foretage sig, er — han skal jo ikke under en kildeskat udregne skatten for arbejderen — at han skal trække ét tal fra et andet, og ud af det facit skal han tage en bestemt procent, og det kan gøres på et à to minutter.

Dertil kommer også, at mange arbejdsgivere i udlandet har følt kildeskatten som noget af en lettelse. I dag har vi jo her i Danmark, hvad man ikke har i udlandet, dette, at man skal opkræve skatter hos arbejderen, hvis skattevæsenet forlanger det, fordi der er for langvarige restancer. Jeg har talt med en, som sagde: jeg har haft kildeskat en stor del af mit liv, jeg lader bare være med at betale skatten, så kommer de på arbejdspladsen og henter den. Han

anede altså heller ikke meget om, hvad kildeskat i virkeligheden er. Men dette skatteopkrævningsarbejde er ganske individuelt for hver enkelt arbejder: han skal trækkes et vist stykke tid, så skal man holde op, og så skal man muligvis til at trække ham igen. Kildeskatten kan man ordne en bloc for samtlige arbejdere.

Endvidere er der det forhold — og det drejer sig navnlig om de svenske erfaringer — at man på arbejdspladserne før kildeskatten havde mange af de såkaldte flakkere, der gemte sig for skattevæsenet; når så skattevæsenet fandt dem, nå ja, så flakkede de videre til en ny arbejdsplads. Det kender vi vist også lidt til her i Danmark, selv om jeg vil indrømme, det ikke er det store problem. De uerholdelige skatter, vi har, andrager vel et sted mellem en halv og én procent, men det vækker dog tit alligevel hos arbejdsgiveren stor utilfredshed. Og det samme gør det, hvis man skal trække en arbejder for stærkt i skat, fordi han er ude i for store restancer. Man mister ligesom noget af arbejdslysten, hvis der hentes store dele af ugelønnen. Derfor har man den erfaring i Norge og Sverige, at der efter kildeskatten ligesom er blevet et bedre klima på mange arbejdspladser.

Vi kommer altså sidst af alle lande. Det er selvfølgelig kedeligt, at Danmark kommer ind som sidstemand med fremskridt på dette område, men det har jo selvfølgelig den fordel, at vi kan høste af de erfaringer, man har fået i andre lande. Derfor har man jo også kunnet forenkle kildeskatteforslagene ret betydeligt. Mange vil måske mene, at disse lovforslag er tung læsning, men det gælder jo for al skattelitteratur. I virkeligheden er ordningen i forhold til det system, vi har i øjeblikket, meget enkel.

Alle andre lande har som sagt kildeskat. Princippet — skat efter evne — er det samme i alle lande, men det er ganske klart, at man har forskellige former for kildeskat i de forskellige lande; og hvilken form for kildeskat vi skal have, kan selvfølgelig diskuteres. Det er muligt, at vi, som vi jo altid gør, skal ændre visse ting under udvalgsarbejdet. Det er vi også villige til, blot det egentlige princip, skat efter evne, fastholdes.

Det er ganske klart, at tanken om definitiv kildeskat — den kan selvfølgelig kun omfatte lønmodtagere — ikke kan gennem-